

gerens Interesse, at Sagen blev hurtigere afgjort, og det Ophold virkelig er foranlediget ved hans virkelige eller formeentlige Interesse. Imidlertid skal det ikke nægtes, at det vilde være en Ulempe, om Ret for Ansøgeren eller Klageren til at blive bekendt med Indholdet af en Erklæring skulde medføre en Slags Procedure mellem dem og Vyrigheden; men dette vilde vistnok kunne forebygges ved Forslagets Redaction, der end ikke i dets nuværende Skikkelse giver tilstrækkelig Anledning til at befrygte Saadant.

Forfaavidt man derhos, navnlig med Hensyn til Andragender om Bevilling til at drive en eller anden Næring, har formeent, at alle andre Personer, hvis Interesser kunde blive berørte ved en saadan Bevilling, ligeledes maatte gives Leilighed til at ytre sig, saa skønnes det ikke, at denne Ret, hvis den iøvrigt maatte tilkomme dem, er bleven en anden derved, at Vyrighedens Erklæring bliver Ansøgeren bekendt. Det iagttages, saavidt vides, i Almindelighed, at den nærmeste Kjøbstads Communalbestyrelse faaer Leilighed til at ytre sig med Hensyn til Ansøgninger om Bevillinger paa Landet, der antages at kunne være skadelige for Kjøbstadernes Interesse, og hvis der da i det efter denne Fremkomne oplystes nye factiske Forhold, som ikke vare berørte i vedkommende Communalbestyrelses Erklæring, vilde sikkerlig simpel Retfærdighedsfølelse lade den overordnede Myndighed gives samme Leilighed til at ytre sig paany. — Vistnok vilde paa denne Maade en Sag angaaende en Bevilling til Næringsbrug kunne blive baade indviklet og vidtløftig; men Feilen ligger ikke deri, at Ansøgeren faaer Afgang til at blive bekendt med Vyrighedens Erklæring, men i den Maade, hvorpaa Næringsforholdene for Liden ere ordnede. — Det oversees derhos ingenlunde, at lignende Spørgsmaal kunne reise sig med Hensyn til andre Bevillinger, der ikke angaae Næringsbrug, men, ligesom de Interesserede da i Reglen vilde være færre, saaledes vil Vidtløftigheden da ogsaa i disse Tilfælde blive mindre.

Hvis det saaledes maatte findes, at de Indvendinger, som ere reiste imod det Princip,

der er gennemført i det foreliggende Lovforslag, ikke kunne betragtes som afgjørende, saa maa det paa den anden Side fremhæves, at Offentlighed, her som i andre Retninger, vil medføre det Gode, som vel ikke saa let lader sig beregne, nemlig, ikke alene at stikke en retfærdig Afgjørelse, men ogsaa at fremkalde Overbeviisningen om, at denne har fundet Sted. — Vistnok er Mangel paa Tillid endnu mere skadelig i Retspleien end i Forvaltningen; men den vil dog ogsaa være følelig i den sidstnævnte Green af Statsmyndigheden, og en Forholdsregel, der kunde tjene til at fjerne saadan Mistillid, vilde derfor staae i fuldkommen Samklang med vor hele nuværende Udvikling.

At der af en saadan Foranstaltning vilde kunne flyde practiske Ulemper, skal ikke her nægtes, og navnlig fortjener den af et Medlem af det i en anden Samling af Landsthinget nedsatte Udvalg udtalte Betænkkelighed, nemlig at de saakaldte Kommeprocurore og Vinkelskrivere lettelig her vilde kunne finde en aaben Mark for en videre udstrakt Virksomhed, særdeles Opmærksomhed; — men det gjælder her som i alle andre Tilfælde, at Frygt for muligt Misbrug ikke kan være tilstrækkelig Grund til at modsætte sig en Forholdsregel, der maa betragtes som vel grundet, og man tør vel haabe, at Erfaringen vil gjøre Folk klogere, om der end i Begyndelsen vilde vise sig nogle Ulemper i den her paapegede Retning.

Med Hensyn til Forslagets Form, synes det at være simplere at støtte sig til den bestaaende Lovgivning og saaledes sætte en ny Bestemmelse ikkedetfor § 8 i Forordningen af 18de December 1820, saaledes at der just ikke udtryffeligt tildeles Ansøgeren eller Klageren en ny Ret, men den tidligere Indskrænkning hæves.

Dette vilde formeentlig opnaaes ved at optage § 8 af Forordningen 18de December 1820 i Lovforslaget med Udeldelse af nogle Ord og Tilføining af andre, og vi ubertegnede Leuning og Johannsen foreslaae, at Loven kom til at lyde saaledes: